

траяла доста; най-сетнѣ градъ тѣ му се прѣдалъ (914 г. сеп.) Нѣ не се знае за која причина царь Симеонъ зель откупъ и повърналъ Одринъ на византийци ти. Наистина, миръ се свързалъ, нѣ пакъ и двѣтѣ страни зели да се гответъ за голѣма война. Голѣмо и „високомѣрно“ било пригответоване то царь Симеоново. Отъ своа страна и византийска та царица Зоа, на единъ съборъ съ чиновници ти си, наредила да се събере всичка та войска на царштина та и да се извади сретта българе ти. Та пратила пълномощници въ Сирия до Багдадский халивъ и въ Африка и до Керванский халивъ, та свързала съ тѣхъ миръ, за да нѣма страхъ откамъ Мала Азия и Сръдиземно морие. Тогава довела въ Европа азиатска войска и та наеръдчила съ пари; вдигнали и арменска дружина; свикала и отъ всички ти области на царштина та воиводи ти съ пълковети имъ. За оште по-добрѣ поканила съ дарове и печенѣзители да налѣтѣтъ на България. А за да се дотъкми всичко, пратила до сръбский кнезь Петра и се мѣчила да направи съязъ между него и маджаре ти сретта българе ти; всичко това станало съ много дарове. Маджарети имали война съ други народи, та не можили да идатъ: нѣ Петръ се съязилъ съ византийци ти. По таа причина и царь Симеонъ прѣкъсналъ многогодишне то приателство съ него, и си турилъ на умъ да се бие съ сърбие ти. Близу двѣ години се заминали съ това пригответоване. Най-сетнѣ византийска та войска, азиатска та и европийска та се събрали въ Цариградъ на голѣма та полана. Духовенство то изнесло прѣдъ войска та Четний кръстъ, на който всички се поклонили до зема, и сторили вѣра и клетва да умратъ единъ за другъ, Прѣзъ лѣто то на 917 год. всичка та войска се вдигнала и отишла камъ сѣверъ, по брѣгъ тѣ на Черно морие, по сухо и по вода. Византийци ти отишли и захванали Дебелтъ, Анхилъ и Месемвриа. На рѣка Ахелоя (Надърдере), при Месемвриа, — дѣто се сбиратъ при морие то крайшта та на Стара-Планина, — царь Симеонъ сретналъ византийци ти. На 20-й августъ 917 год. се ударили. Царь Симеонъ стоалъ на планина та и управялъ бой тѣ. Византийци ти отишли на прѣдъ, а българе ти зели да се стѣписватъ, види се, за да подмаметъ неприателъ тѣ камъ високо то. Нѣ тутакси царь Симеонъ съгледалъ, че неприателска та войска се побъркала: конь тѣ на главний византийский воивода, Львъ Фока, се отскубналъ отъ рѣцѣ тѣ му, кога билъ слѣзълъ при единъ кладенець да пие вода. Конь тѣ се разигралъ изъ войска